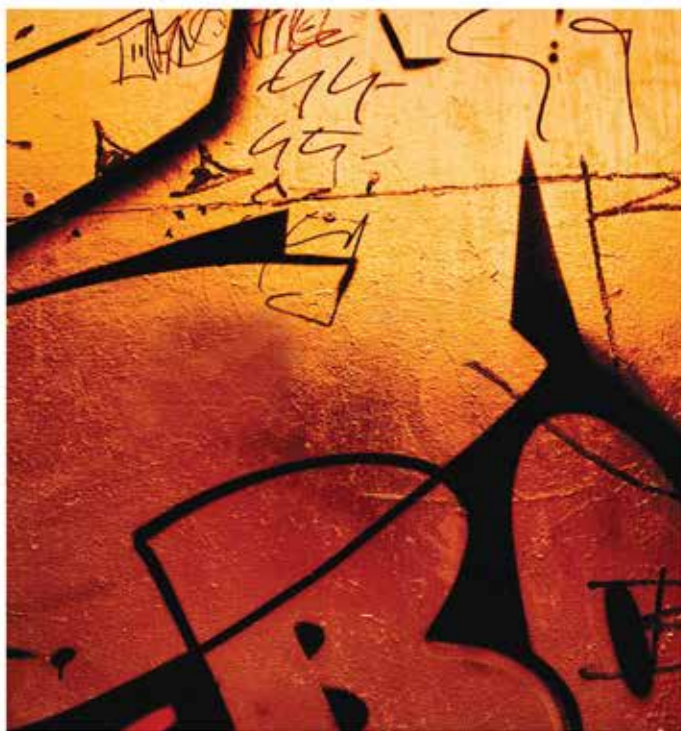

TAHSİN YÜCEL

GÜN NE
GÜNÜ?

DENEME

❤
CAN

4.
BASKI

TAHSİN YÜCEL

GÜN NE
GÜNÜ?

Can Çağdaş

© 2010, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2010

4. basım: Şubat 2019, İstanbul

Bu kitabın 4. baskısı 500 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan

Yayına hazırlayan: Faruk Duman

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design

Kapak resmi: © iStockphoto.com / Manuel Gutjahr

Kapak baskı, iç baskı ve cilt: İnkılap Kitabevi Baskı Tesisleri

Çobançeşme Mah. Altay Sk. No: 8

Yenibosna-Bahçelievler, İstanbul

Sertifika No: 10614

ISBN 978-975-07-1235-7

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750712357

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

TAHSİN YÜCEL
GÜN NE
GÜNÜ?

DENEME

Tahsin Yücel'in Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Aykırı Öyküler, 1989

Haney Yaşamalı, 1991

Peygamberin Son Beş Günü, 1992

Bıyık Söylencesi, 1995

Vatandaş, 1996

Ben ve Öteki, 1998

Komşular, 1999

Yalan, 2002

Kumru ile Kumru, 2005

Mutfak Çıkmazı, 2005

Yapısalcılık, 2005

Yazın, Gene Yazın, 2005

Göstergeler, 2006

Gökdelen, 2006

Dil Devrimi ve Sonuçları, 2007

Gölyan Devrimi, 2008

Yazın ve Yaşam, 2008

Sonuncu, 2010

Kimim Ben?, 2011

Kendine Doğru Yolculuk, 2012

TAHSİN YÜCEL, 1933'te Elbistan'da doğdu. Galatasaray Lisesi'ni ve İÜ Edebiyat Fakültesi Fransız Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü bitirdi. Aynı bölümde uzun yıllar öğretim üyeliği yaptıktan sonra, 2000 yılında emekli oldu. Yazın araştırmalarına 1969'da yayımladığı *L'Imaginaire de Bernanos* ile başladı. 1973'te *Figures et Messages dans la Comédie Humaine*'i, 1979'da *Anlatı Yerlemleri*'ni, 1982'de *Dil Devrimi ve Sonuçları ve Yapısalcılık*'ı yayımladı. 1976'dan itibaren *Yazın ve Yaşam*, 1982'de *Yazının Sınırları*, 1991'de *Eleştirinin Abecesi*, 1993'te *Tartışmalar*, 1995'te *Yazın, Gene Yazın*, 1997'de *Alıntılar*, 1998'de *Söylemlerin İçinden* (1999 Sedat Simavi Edebiyat Ödülü), 2000'de *Salaklık Üstüne Deneme*, 2003'te *Yüz ve Söz*, 2006'da *Göstergeler*, 2010'da *Gün Ne Günü?* ve 2011'de *Kimim Ben?* ile deneme ve eleştirilerini okurla buluşturdu. İlk romanı *Mutfak Çıkmazı* 1960'ta yayımlandı. Bunu 1975'te *Vatandaş*, 1992'de *Peygamberin Son Beş Günü* (1993 Orhan Kemal Roman Ödülü), 1995'te *Bıyık Söylencesi*, 2002'de *Yalan* (2003 Yunus Nadi ve 2003 Ömer Asım Aksoy roman ödülleri), 2005'te *Kumru ile Kumru*, 2006'da *Gökdelin* (2007 Balkanika Ödülü) ve 2010'da *Sonuncu* izledi. Öykü kitaplarından 1956 Sait Faik Hikâye Armağanı'nı kazanan *Haney Yaşamalı* 1955'te, *Düşlerin Ölümü* 1958'de (1959 TDK Öykü Ödülü), *Ben ve Öteki* 1983'te, *Aykırı Öyküler* 1989'da, *Komşular* 1999'da (1999 Dünya Kitap Yılın Kitabı Ödülü) ve *Golyan Devrimi* 2008'de yayımlandı. Tahsin Yücel'e 1984'te Azra Erhat Çeviri Yazını Üstün Hizmet Ödülü, 1997'de Fransız hükümeti tarafından Palmes Académiques Nişanı Commandeur derecesi verildi.

www.tahsinyucel.com

İçindekiler

Öndeyi	13
Köşe bekçileri	15
Kılavuzlar	22
Yeni kimlik	26
Başlangıçlar	31
Dinselin geri dönüşü mü?	35
Gecekondu düşüncüsü	38
Sustalı ve ötekiler	42
On iki dev aydın	49
Yaralı bellekler	54
Avrupa ve darbuka	59
Nice tesettürlere	64
İlginç bir tarih anlayışı	69
Günümüzün basını	72
Atatürk ve devrimleri	78
Atatürk ve anayasa	82
Bildik yolun yolcuları	87
Tuhaf bir tasarı	93
Al bir suç daha	96
Osmanlı aşkı	102

Mozaikistan	106
Aykırı yorumlar	110
Anlayana selam olsun	117
Başkanlık düzeni	121
Seç bana bir rektör	125
Tutarlılık	128
Bayrak ve borazan	131
Yaptakçılık	134
Parmak izi	138
Orman yasası	142
Ankara'nın taşına bak!	147
Kirli savaş	151
Derin devlet	156
Gün ne günü?	160
Yecus Mecuc'u beklerken	165
Sözcüklerin efendisi	170
Yüzde doksan sekiz	176
Davulla zurna arasında	180
Mürekkebin rengi	184
Alışamadığımız	188
Değişmek	194
Seksen yıllık acı	199
Aptes suyu	203
Horgörü	208
Gönlümüzün kapısı	213
Savurgan oğulun dönüşü	216
Ağlar	220
CHP'sel başkaldırı	225
Çağdaşımız Mevlânâ	229

Hepiniz Kenan Evren'siniz	233
Tuhaf bir söyleşi	236
Nerede olduğunu bilmek	240
Kırk hırsız bir çıplak	245
Dizin	249

Öndeyi

“En beğendiğin kitap adlarını sayar mısın?” deseler, dakikasında dört beş ad sayıveririm kuşkusuz. Aynı soruyla beş on gün sonra karşılaşırsam, gene aynı adları mı sayarım, bilemiyorum doğrusu. Ama, hiç kuşkum yok, bu dört beş adın arasında, arasında da değil, başında, Ataç’ın ilk yapıtı gelir her zaman: *Günlerin getirdiği*. Neden dersiniz, içeriği gibi adı da çok güzeldir bu denemeler toplamının, adının içeriğiyle uyumlu olması da güzelliğine güzellik katar. Peki, bu güzel ve anlamlı adı Ataç kullanmamış olsa da şu son birkaç yılda yazdığım denemeleri bir kitapta toplamayı düşündüğüm sırada benim usuma gelseydi, bu denli güzel, bu denli çekici bulur muydum onu? “Evet”, diye kesip atamıyorum doğrusu. “Neden?” dersiniz, şu yaşadığımız dönemde de günler hep bir şeyler getiriyor bize, onların gönencini ya da acısını yaşıyoruz, ama 1946’dan bu yana, köprülerin altından çok sular geçti, şimdi günler getirmekten çok götürüyor, yaşanmışı yaşanmamışa, yaşanmamışı yaşanmışa dönüştürüyor. Örneğin, yıllar önce bir yazımda belirttiğim gibi, düzinelerle yazarı tutukevlerine yollayan, Büyük Millet Meclisi’nde yapılan konuşmalara bile yayın yasağı koydurtan, partisinin milletvekillerine “Siz isterseniz, şeriatı da getirebilirsiniz”, diyebilen Türkiye Cumhuriyeti başbakanı Adnan Menderes ölümünden birkaç yıl sonra bir demokrasi havarisi oluverdi. Bir fincan kahve içmeyi, yarım kilo toz şeker, iki litre gazyağı bulmayı bir serüvene dönüştürmüş olmasına karşın, “asırların durgunluğunu ve yoksulluğunu yırtmak için yapılan iktisadi kalkınma”nın öncüsü sayıldı. 12 Eylül yöneti-

mi Türk ulusunun gördüğü en özgürlükçü anayasayı yürürlükten kaldırırken, Atatürk'ün özlük haklarını çiğneyerek Türk Dil ve Türk Tarih kurumlarının yaşamına son verirken, ülkenin üniversitelerini üniversite olmaktan çıkarırken, kimseciklerden ses çıkmadı; böyle gelmiş, böyle de gidermiş gibi sürdü her şey; bugün de sürmekte. Hiç kuşkusuz, günler hep bir şeyler getiriyor gene, ama, en azından Türkiye'de, birileri olayların anlamını durmadan değiştirdiğinden, değiştirmek de söz mü, olduğunun tam tersine dönüştürdüğünden olacak, günler getirmekten çok götürüyor, biz de ister istemez katılıyoruz buna, en yaşamsal olguları bile unutup tam tersine inanmaya başlıyoruz. Uzun sözün kısası, artık günler getirmekten çok götürüyor.

Bizlere de, sonucu ne olursa olsun, akıntıya kapılıp gidenlerden olmamak, sorgulamak ve saptamak düşüyor.

KÖŞE BEKÇİLERİ

Proust'un *Geçmiş zamanın ardında*'sında oldukça sık karşılaştığımız düğ de Guermantes uzlaşmaz bir Dreyfus karşıtıdır: zavallı yüzbaşının yalnızca Musevi kökenli olmak yüzünden uğradığı büyük haksızlığın temelinde yatan çirkin oyunlar hiç mi hiç ilgilendirmez onu: Dreyfus suçlu bulunmuştur, öyleyse suçludur, öyleyse cezasını çekmelidir. Kanısına öylesine bağlıdır ki Dreyfus'ten yana olmayı doğrudan doğruya kendisine karşı olmak biçiminde değerlendirir, bunun sonucu olarak da karşıt görüşü benimsiyor diye yakın dostu Swann' la ilişkisini keser: "Bize karşı tutumu nitelendirilebilecek gibi değil", der. "Açıktan açığa Dreyfus yanlısı olduğunu söylüyorlar. Böyle bir şeyi hiç beklemezdim ondan". Güzelliği, giyimi, bilgisi, inceliği, duyarlılığıyla tüm seçkin çevreye ün salmış olan karısı da destekler kendisini: "Nankörlüğü Dreyfus' çü olmaya kadar götürdü", diye yakını eski dostundan. Swann' ın tutumunda haklı ya da haksız olması hiç mi hiç ilgilendirmez onları. Ama bir gün düğ de Guermantes' ın kaplıcalara gideceği tutar ve burada üç güzel hanımla: bir İtalyan prenses ve görümceleriyle tanışır. Bu büyüleyici hanımlar Dreyfus yanlısıdır ve düğün inandırıcı bir kanıt ortaya attığını sandığı her seferde, karşısına çok daha sağlam kanıtlar çıkarır-

lar. Böylece, üç hafta sonra, evine döndüğü zaman, dük de Guermantes ateşli bir Dreyfus yanlısıdır. Proust, akıllı bir çiftin ya da yalnızca çekici bir kadının kanılarına sıkı sıkı bağlı bir adamı yüzde yüz karşıt kanılara getirebileceğini söyledikten sonra, “Bu konuda içten kişi gibi davranan nice ülke vardır”, diye eklerken, büyük yapıtının pek çok yerinde olduğu gibi burasında da evrensel bir gerçeğe parmak basar.

Bu gerçeği görebilmek için arada bir çevremizdeki insanları şöyle alıcı bir gözle izlemek yeter: kimileri önyargılarıyla, beğenileri, görüşleri, tepkileriyle dük de Guermantes’a öylesine benzerler ki özel bir tür oluşturduklarını söylemek hiç de abartmalı olmaz: kimi ilerici-dir, laikliği ve düşünce özgürlüğünü savunur, kimi tutucudur, dini, dine saygıyı ve geleneklere bağlılığı öne çıkarır, kimi devrimcidir, insana ve emeğe öncelik verir, kimi anamalcıdır, hızlı bir küreselleşmeyle gelecek köklü bir yabancılaşmayı ulusal kurtuluşun temel koşulu olarak görür. Kendileri gibi düşünenleri kolaylıkla bulup birleşebildikleri gibi karşıtlarını da kolayca saptayıp kolayca kavgaya girerler. Böylece, iki karşıt tür söz konusu olduğu düşünülebilir. Ancak, zaman zaman, laiklikten dinciliğe ya da dincilikten laikliğe, ulusçuluktan evrenselciliğe ya da evrenselcilikten ulusçuluğa, devletçilikten anamalcılığa ya da anamalcılıktan devletçiliğe öyle çabuk ve öyle kararlı bir biçimde geçebilirler ki gerçekte tek bir tür karşısında bulunduğumuzu ve bu ilginç türün ayırıcı özelliğinin bağlanma, ayrılma ve tutumlarını doğrulama biçimleri olduğunu söyleyebiliriz. Montherlant, *Bekârlar*’ında, Fransa Bisiklet Turu’nun sonuçlarını sevinçle izleyen genç ve orta yaşlı Fransızlar karşısında, “Hepsi de, üç haftalık bir basın kampanyasından sonra, Fransa için en kötü anlaşmaları bile hiç duralamadan onaylayabildi; ama, bu akşam, bir Fransız öne geçti diye gözleri

yuvalarından fırlıyor”, derken, hem bu sürecin kolaylığını ve yaygınlığını vurgular, hem de başlıca kaynaklarından birini gösterir: güncel basın. Hiç kuşkusuz, güncel basınla iş bitmez, yetişim biçimi, ulusal ve sınıfsal önyargılar, kişisel özellikler, kişisel çıkar itkisi ve daha birçok etken girer işin içine. Dük de Guermantes’ın Dreyfus karşıtlığı, sınıfının önyargılarının sonucu gibi görünür, üç hafta gibi kısa bir süre içinde ateşli bir Dreyfus yanlısı kesilmesiye, onlar karşısında güçsüz olduğunu söylediğine göre, güzel kadınlara düşkünlüğünün. Ancak, üçüncü bir olasılığı da gözden uzak tutmamak gerekir: dükün bu konuda kendi kanısı bulunmaması, gerçekte, coşkuyula da olsa eğreti bir biçimde başkasının kanısını üstlenmekle kalması. Öyleyse, her iki durumda da, dük hazretlerinin bilgi, sorgulama ve yorumlama yetersizliğinin belirleyici olduğunu ve tüm değişimleri içinde hep aynı yerde, aynı düzeyde kaldığını, benzerleri için de üç aşağı beş yukarı aynı durumun söz konusu olduğunu benimsemek gerekir.

Belli bir anda düşündüklerinin, daha doğrusu düşündüklerini sandıklarının geçerliliğinden hiç mi hiç kuşkuları yoktur elbette; ama, yetişimleri ve özel nitelikleri sonucu, gerçek bilgiden, gerçek sorgulama ve yorumlama yeteneğinden yoksun bulduklarından, ister istemez hep kalıplarla konuşur, kalıplarla düşünürler, gerçeğin gölgeleri bile olmayan kalıplar arasında bağıntılar kurmaktan öteye gidemediklerinden, önceden benimsemiş olduklarına yüzde yüz karşıt bir tutum, yüzde yüz karşıt bir düşüngü seçtikleri zaman bile kendi çevrelerinde dönmekle kalırlar. Ancak, hiçbir şeyin sonuna dek gitmediklerinden, hep yarım ve sakat kalmaya yargılı bilgilerine güvenleri vardır. Bunun doğal sonucu olarak, düşünen, sorgulayan, bunu da sorunların sonuna kadar gitmeye ve belirli düşünsel ve aktörel ilkelerinden

uzaklaşmamaya çalışarak yaptıklarından, arayışlarını bir serüven olarak yaşayan kişilere kuşkuyla bakarlar her zaman; buldukları ilkel düzlemde hoşnut oldukları ölçüde, Şeytan'ın ta kendisi gibi görürler onları, Şeytan taşlar gibi taşlamaya çalışırlar. Böylece, gerçekten duyan ve düşünen yazarlar karşısında, türlerinin kendine özgü içgüdüleriyle, "Bunların yazdıkları da okunur mu? Okunsa anlaşılır mı? Sözlükle yazı mı okunur?" diye yakındıklarını görürüz sık sık. Hiçbir şeyi doğru dürüst sorgulamadıkları gibi kendi kendilerini, kendi düşünsel düzeylerini de sorgulayamaz, bunun sonucu olarak da sorunun bir sözlük sorunu olmadığını anlayamazlar.

Yalnızca Proust'un, Montherlant'ın evrenlerinde değil, yalnızca Türkiye'de değil, yalnızca kibar çevrede, sokakta, stadyumda değil, okulda, partide, mecliste, odada, her yerde karşılaşıyoruz bu sınırlı, bu at gözlüklü insan türüyle. Ama, içinde bulunduğumuz şu uğursuz küreselleşme döneminde, Türkiye'de türün en somut örneklerini belirli gazetelerin belirli köşemenleri ya da, isterseniz, belirli köşe bekçileri oluşturmakta. Patronları gibi hep sağda yer aldıklarından, yan değiştirme sorunları yoktur genellikle, ama her biri kendi takımının Hagi'si gibi görür kendini; sağın içinde, patronun çıkarı gerektirdikçe, örneğin laiklikten dinciliğe, açılmadan tesettüre geçmeleri patronun bir koltuktan kalkıp başka bir koltuğa oturması kadar çabuk, kabak çiçeğinin kabağa dönüşmesi kadar doğaldır. En değişmez özellikleriyse, her an her konunun uzmanı kesilivermeleri, daha kendi anadillerini bile doğru dürüst kullanamazken, cumhurbaşkanından hukuk bilginine, romancıdan tarihçiye, bu ülkede "aydın", "bilgin", "düşünür" diye bilinen kim varsa, hepsine yüksek perdeden ders verebilmeleri, fırça çekip alaya alabilmeleridir.

Örneğin bunlardan biri, yaman bir özdeyiş yaratma-

nı, sanki bu ülkenin cumhurbaşkanı kendi başına düşünüp karar verme yetisinden yoksunmuş ve akşam sabah aydınlardan görüş almış gibi, onun “entel dantel bir kitlenin etkisiyle” Irak’a asker yollama konusundaki tutumunu eleştirir yüksek perdeden, Türkiye’yi Recep Tayyip Erdoğan ve Abdullah Gül’le özdeşleştirdiğinden olacak, “Türkiye’nin kararlarını etkilemeye” hakkı olmadığını söyler. Ona göre, bu konuda Birleşmiş Milletler kararı aramak yasallığa bağlılık değildir, benzerleriyle insanlığın nicedir karşılaşmadığı haksız ve barbarca bir saldırıya ortak olmanın Atatürk’ün ulusuna hiç mi hiç yakışmayan onursuzluğunu azaltmaya çalışmak da değildir, gencecik askerlerimizi belirsiz bir çıkar umuduyla ölüme yollamakta duralamak da değildir, “abesle iştiğal etmek” tir, yani entelliktir, yani kendi mini-mantığını aşan şeydir. Ne olursa olsun, kişiliğini yeterince kanıtlamış bir cumhurbaşkanının bu onurlu tutumunun saydığımız gerekçelerle değil de “günlük hezeyanlar ve bar sohbetlerindeki eleştirilerden kaçmak” amacıyla benimsediğini ileri sürebilmek için sözünü ettiğimiz türün en ileri örnekleri arasında yer almak gerekir.

Bu tür böyledir işte: nice yıldır bu ülkenin cumhurbaşkanlarının, başbakanlarının, hükümet üyelerinin akşam sabah o oda senin, bu oda benim, iş adamlarının toplantılarına, “tesis” açılışlarına, sünnet düğünlerine koşmalarından hiç mi hiç rahatsız olmamışlardır, ama bir cumhurbaşkanının kırk yılın bir başı iki aydınlı görüşmesi tepelerini attırır. Bir başka köşemen, marka olarak kendi adını taşıyan köşesinde, uzmanına şapka çıkaracak bir türkçeyle, “Genellikle solun hâkim olduğu *Türk aydını –enteli–* son bir yıldır evrensel tüm sol kabulleri yıkıyor ve ülke için adına *yeni-faşizm* diyeceğimiz bir yapı öneriyor”, diyerek başlar verip veriştirmeye. Sol düşünceyle bir içli dışlılığı bulunduğundan mı? Hayır, sağcı

olduğunu kendisi söyler. Türk aydınları toplanıp bir bildiri yayımlayarak “yeni-faşizmi” seçtiklerini kesinleşmişler de ondan mı “uyduruk” ya da “sözüm ona aydınlar”dan, sıradan “entel güruhu”ndan söz eder? Gene hayır, gerçekte bir “anayasacı ağabeyimiz”le bir “sosyolog ağabeyimiz”e, yazısından anlaşıldığı kadarıyla, Mümtaz Soysal’la Emre Kongar’a çatar ve, türüne özgü içgüdüsel aydın düşmanlığının itkisiyle, onların kişiliğinde tüm Türk aydınlarına saldırır. Saldırı gerekçesiye, birinin “askeri vesayet” isteyerek, ötekinin 27 Mayıs’ın 12 Mart ve 12 Eylül’den farklı olduğunu söyleyerek “darbe çığırtkanlığı” yapmasıdır.

Köşemenimiz “Meseleler hakkında *analiz yapmanın* zerre kadar kenarından geçmemiş *uyduruk aydınlar*” gibi kavram alanlarını içinden çıkılmaz biçimde birbirine karıştıran sözler edecek kadar türkçe yoksuludur, ulusumuzun geniş olduğu kadar da seçkin bir kesimini oluşturan Türk ordusunu “postal” ve “postal kokusu”yla özdeşleştirebilecek kadar pervasız, insan haklarını savunduğu için uzun süre tutuklu kalmış bir bilim adamının bugün bir baskı düzenini savunduğunu ileri sürebilecek kadar tutarsız, özgürlük uğruna işkencelere katlanmış insanların acılarını alaya alacak kadar duyarsızdır. Bu arada, ülkemizin bilimsel, düşünsel ve siyasal yaşamında onurlu bir yeri bulunan Soysal’ın “askeri vesayet” istediğini, “darbe çığırtkanlığı” yaptığını ileri sürerken, bu aykırı yaklaşımları nasıl dile getirdiğini okuruna gösterme gereksinimini duymaz hiçbir zaman, eleştirdiği yazılardan tek alıntı vermez. Soysal’ın yeni-faşistliği Milli Güvenlik Kurulu’nun bugünkü yapısını sürdürmesini istemekse, Türkiye’nin nice yıldır demokrasiyle değil de bu ne olduğu belirsiz yeni-faşizmle yönetildiğini kesinlemek gerekmez mi? Gereksin, gerekmesin, bu konuda da sessizdir. İşine geleni işine geldiği gibi söyler yalnızca.

Öte yandan, “Utanmadan ve sıkılmadan düşünce sistematığının en sefili olan *totalojiye* sığınıyorlar” tümcesini döktürürken, hem türünün en kusursuz örnekleri arasında yer aldığını bir kez daha kanıtlar, hem de kendine özgü söz sanatının doruğuna ulaşır: bir kez, “düşünce sistematığı” değil, “düşünce düzeni” ya da “düşünce sistemi” demek gerekir, çünkü “*systematique*” sözcüğünün ilk anlamı “sınıflandırma”, ikinci anlamı “belirli bir düşünce dizgesinin içerdiği görüş ve yöntemler”dir, yani her iki kavram da kendisinin düşünce düzeyini fazlasıyla aşar; ikincisi, altını çizerek yazdığı *totaloji* sözcüğü hiçbir dilde yoktur, sözlüklerden tiksinen köşemen uydurmasıdır (bir türdeşi de kendi dilinin canına okuduğu yetmemiş gibi el dilinde *otoritaryanizm* sözcüğünü uydurmuştu); üçüncüsü, türüne özgü bilgisizlik sonucu, *total* (toplam) sözcüğünden yola çıkarak ürettiği anlaşılabilir bu sözcüğü yunanca *tauto* (aynı) kökünden gelen *tautologie* yerine kullandıysa, o da bir “sistem” ya da “sistematik” değil, bir mantık kusuru ya da biçimsellikten öteye geçmeyen bir önerme türüdür; dördüncüsü, tüm “darbe”lerin birbirinin aynı olduğunu savunmakla Emre Kongar’ın kişiliğinde tüm Türk aydınlarına yüklediği kusuru kendisi işlemektedir. Öyle ya, azıcık mantığı, azıcık tarih bilgisi olan bir insan için bu ülkeye tarihinin en demokratik anayasasını, en hakça seçim düzenini, en ileri üniversite yasağını getiren 27 Mayıs’la Türkiye’de demokrasiyi en az otuz yıl geriye götüren 12 Eylül nasıl aynı kefeye konulabilir?

Gel de anlat yahşi köşe bekçilerine!

Eylül, 2003

Öykücü, romancı, denemeci
Tahsin Yücel, her yeni kitabıyla
okurlarını sevindiren, etkileyen,
düşündüren bir usta.

Fotoğraf: Mehmet Turgut

"Her biri kendi takımının Hagi'si gibi görür kendini; sağın içinde, patronun çıkan gerektirdikçe, örneğin laiklikten dinciliğe, açılmadan tezettüre geçmeleri patronun bir koltuktan kalkıp başka bir koltuğa oturması kadar çabuk, kabak çiçeğinin kabağa dönüşmesi kadar doğaldır. En değişmez özellikleriyse, her an her konunun uzmanı kesilivermeleri, daha kendi anadillerini bile doğru dürüst kullanamazken, cumhurbaşkanından hukuk bilginine, romancıdan tarihçiye, bu ülkede 'aydın', 'bilgin', 'düşünür' diye bilinen kim varsa, hepsine yüksek perdeden ders verebilmeleri, fırça çekip alaya alabilmeleridir."

Edebiyatımızın saygın ismi Tahsin Yücel'in bu kitabı öncekilerden bir hayli farklı. Yücel, *Gün Ne Gün*'nde bir araya getirdiği denemelerinde Türkiye'nin güncel sorunlarına eğiliyor. Laiklik anlayışından türban sorununa, terörden aydınların Türkiye sorunları üzerindeki tutumlarına, yakın tarihimizin önemli başlıklarına uzanan yazılar bunlar. Tahsin Yücel, yaşadığımız sancılı döneme aydın sorumluluğuyla yaklaşıyor. Mutlaka okunması, üzerinde düşünülmesi gerekiyor.

Kapak resmi: MANUEL GUTJAHN

ISBN 978-975-07-1235-7

9 789750 712357